

Broj: K-22/00.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u vijeću sastavljenom od suca Nevenke Zeko, kao predsjednika vijeća, suca Jadranke Kurbel i sudaca porotnika Jose Lesara, Bože Martinovića i Martina Nedeljkovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ksenije Leko, u kaznenom predmetu protiv optuženog Dušana Čučkovića iz Vukovara, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH, povodom optužnice ŽDO-a u Vukovaru, br. DO-K-1/00., od 03. srpnja 2000. godine, nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisustvu optuženog Dušana Čučkovića, njegovog branitelja Vlatka Vidakovića, odvjetnika iz Osijeka, zamjenika ŽDO-a u Vukovaru Božidara Piljića, oštećene Renate Petrik iz Vukovara, dana 08. studenog 2000. godine,

presudio je

- **Opt. DUŠAN ČUČKOVIĆ**, JMBG 0211957303219, zvan "Čule", sin Đure i Dragice rođ. Roknić, rođen 02. studenog 1957. godine, rođen u Vukovaru, sa prebivalištem u Vukovaru, ul. S. Penezića br. 7, Srbin, državljanin RH, pismen sa SSS, vozač, zaposlen u Općoj bolnici Vukovar, oženjen, bez djece, vojsku služio u **Beloj Crkvi 1976. godine, vodi se u VE Ureda za obranu Vukovar, bez imovine, u pritvoru Okružnog zatvora Osijek od 11. siječnja 2000. godine,**

kriv je

da je:

dana 20. studenoga 1991. godine, nakon okupacije Vukovara, od strane bivše tzv. JNA i ostalih paravojnih postrojbi, kao pripadnik potonjih, protivno članku 3. stavak 1. točka a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i članka 4. stavak 2. točka a Dopunskog protokola II. od 08. srpnja 1977. godine, kojom se zabranjuje nasilje protiv života i tijela, posebno ubojstva prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, u prostoru "Veleprometa" Vukovar, u kojem su bili prisilno zatočeni civili nesrpske nacionalnosti, vodio Vladu Petrika i zasad nepoznate dvije civilne osobe, te prolazeći pored Marine Soldo, Nade Slavinić, Dubravke Čondić, Miroslave Slavinić i Zdenke Matić, rekao "vidite kako se ubijaju ustaše", udarivši istog u leđa pri čemu su mu pale naočale, a kada je htio da ih podigne, ponovo ga udario, a zatim ih odveo u blizinu pruge i kukurizišta, a na udaljenosti od oko 50 metara od ovih osoba, te iz zasad nepoznatog vatrenog oružja iz neposredne blizine ispalio više hitaca u istog kao i ove zasad dvije civilne osobe, uslijed čega su iste odmah umrle,

dakle, kršeći pravila Međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijao pripadnike civilnog stanovništva,

pa je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl. 120. st. 1. OKZRH.

Usljed toga, a temeljem članka 120. stavak 1. OKZRH se,

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 20 (DVADESET) GODINA.

Sukladno čl. 63. st. 1. KZ-a, optuženiku DUŠANU ČUČKOVIĆU se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 11. siječnja 2000. godine pa nadalje, do pravomoćnosti presude.

Na temelju čl. 132. st. 2. ZKP-a oštećena RENATA PETRIK, sa imovinskopravnim zahtjevom upućuje se na pamicu.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP-a, a u svezi čl. 119. st. 2. toč. 6. ZKP-a, optuženik je na ime paušla dužan platiti iznos od 1.500,00 kn (tisućpetstokuna), kao i troškove kaznenog postupka u iznosu od 5.698,25 kn (pettisućšestodevedesetosamkuna i dvadesetpetlipa).

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru je optužnicom br. DO-K-1/00. od 03. srpnja 2000. godine, optužilo Dušana Čučkovića iz Vukovara, za izvršenje kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, na način činjenično opisan u navedenoj optužnici, s tim što je na glavnoj raspravi od 08. studenog 2000. zastupnik optužnice izmijenio činjenični opis optužnice tako da na strani 1. u redu 6. odozgor, iza riječi neprijateljstvima ispustio tekst u tom redu, a umjesto toga dodao "u prostoru", zatim u zadnjem redu na istoj stranici riječi i vodeći zamijenio "vodio", a iza riječi Petrik u istom redu dodao "i zasad" nepoznate dvije civilne osobe, na strani 2. činjeničnog opisa u 3. redu odozgo iza riječi zatim, dodao "ih odveo u blizinu pruge i kukuruzišta, a na udaljenosti od oko 50 metara od ovih osoba", zatim umjesto automatske puške u tom redu dodao tekst "te iz zasad nepoznatog vatrenog oružja", zatim u 2. redu odozdo iza slova u, dodao riječ "ove", a u istom redu iza riječi umrle ispustio ostali tekst činjeničnog opisa.

Branitelj nije imao primjedbi na izmijenjeni činjenični opis optužnice.

U svojoj obrani datoj tijekom istrage i na glavnoj raspravi, optuženik navodi da nije počinilac predmetnog kaznenog djela koga mu optužnica stavlja na teret, zbog kojih razloga se i ne osjeća krivim. Vladu Petrika uopće ne poznaje. Dana 19. i 20. studenoga 1991. godine, nije bio u "Veleprometu". 18. studenoga 1991. godine je bio u "Veleprometu" iz razloga što je tražio svoju majku i tetku, pa je prvu pronašao tetku, a zatim ranjenu majku kojoj je glava bila zamotana šalom tako da su joj se samo oči vidjele.

Majka mu je tada ispričala da je prije nekoliko dana ranjena, kada je išla po vodu, od eksplozivne naprave koja je pala u njenoj neposrednoj blizini. Kako je njihova kuća bila srušena, sa majkom je otišao do kuma Milana Vojnovića. Nije mu poznato kada mu je kuća srušena, a srušenu kuću je vidio pred "oslobođenje" Vukovara, tj. kada su Srbi "pobijedili", u kojoj borbi, navodi optuženik, nije učestvovao. Prije toga je bio kod kuma u Novoj ulici, a kod kuma je došao kada su izašli iz kasame i sve protjerali. U kasami je bio zato što su mu bili oštećeni bubnjići pa su ga stoga poslali na VMA, a kada se vratio sa VMA nikome više nije pripadao, a to na VMA je išao nakon "pada" Vukovara, a prije toga je išao u Negoslavce. Dana 19. i 20. studenoga 1991. godine, majku i tetku je vozio na previjanje u Negoslavce, obnavljao je kuću, tako da nije imao potrebe ići u "Velepromet". U kasamu na Sajmištu – Vukovar, je otišao sam, nakon što su u dva navrata, i to ujutro i oko 11,00 sati dolazile po optuženika dvije nepoznate osobe. U kasami je bila vojska u SMB uniformama, a bilo je i civila. Tu u kasami je bio radi tovarenja pijeska u vreće i pravljenja barikada. Bio je zadužen automatom, kamionom, SMB hlačama i poligonkom. Tada je u Vukovaru bilo i Hrvatske vojske i pucalo se. Kada bi Hrvatska vojska zapucala na kasamu, optuženik im je vraćao kao i svi drugi. Dana 18. studenoga 1991. godine išao je u bolnicu kod oca, a popodne između 16,00 i 17,00 sati bio je u "Veleprometu". Automat s kojim je bio zadužen predao je UNTAES-u negdje 1996/97. godine. Dok je bio u VMA automat, je ostavljao u Negoslavcima ili Novoj ulici. Kada bi išao iz Nove ulice ka svojoj kući i u Negoslavce uvijek je nosio taj automat, jer se bojao da ga netko ne ukrade. U zatvoru je čuo da ga je prijavila Marina Soldo, koju dobro poznaje, jer su njena tetka i njegova tetka imale stan jedan do drugoga. Do 1991. godine nije imao nikakav sukob s Marinom Soldo, a sa njenim bratićem Šarepom prije rata je radio u bolnici i bio u dobrim odnosima. Za njegovo uhićenje naveo je da je kriva njegova snaha Ružica Čučković, koja je nagovorila Marinu Soldo da umjesto njenog muža, tj. brata optuženika, prijavi optuženika. Taj njegov brat Mićo Čučković je pobjegao u Šid odmah nakon uhićenja optuženika. Svjedoci koji su tijekom postupka iskazali da su ga vidjeli u "Veleprometu" 20. studenoga 1991. godine kada je ubijen Vlado Petrik i dr. civili sto posto lažu, jer optuženik tvrdi da u to vrijeme nije bio u "Veleprometu".

U dokaznom postupku ispitani su svjedoci Marina Soldo, Marija Graf, Zdenka Matić, Franjo Vukas, Smiljka Čučković, Dragica Čučković, Draginja Margetić, Nada Slavinić, Renata Petrik, Ružica Čučković, Milovan Čića, Milan Mikanović, Dušan Vučina, Ratko Mikanović i Miroslava Slavinić, provedeno je sudsko psihijatrijsko vještačenje po vještaku prof. dr. Nikoli Mandiću, izvršen je uvid u otpusno pismo za brata optuženika Miću-Mirka Čučkovića, te osobne iskaznice Dušana i Miće - Mirka Čučkovića, pročitano je pismo Ružice Čučković, izvršen uvid u fotografiju i novinski članak "Dnevnik" subota-nedjelja 09-10 novembar 1991. godine, te u identičan novinski članak i fotografije koji su uvećani i predani u spis od strane branitelja optuženika, izvršen je uvid u fotografiju iz novina i uputnicu za majku optuženika koja je bila na liječničkom pregledu 19. i 20. studenoga 1991. godine u medicinskoj ambulanti Negoslavci, broj 350, pročitano je izvješće o uhićenju i dovođenju, nalog za pretragu stana, zapisnik o pretrazi stana, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, preslike otpusnice, rješenja (list 61, 68, 78 i 108), računi (list 76, 84, 121, 126, 127 i 135), preslika traumatološkog lista (list 110, 113, 117 i 123), te izvod iz kaznene evidencije, a odbijen je prijedlog branitelja optuženika za saslušanje svjedoka Milana Vojnovića iz SRJ i svjedokinje Nataše Dojčinović, te prijedlog da se izvrši rekonstrukcija predmetnog događaja na licu mjesta.

Cijeneći obranu optuženika datu u istrazi i na glavnoj raspravi, te izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sa sigurnošću je utvrđeno

da je optuženik počinitelj kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnog zločina protiv civilnog stanovništva kažnjivog po čl. 120. st. 1. OKZRH, na način opisan u izreci ove presude, te je za to djelo proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora od 20 godina.

Ovakav zaključak proizilazi iz iskaza svjedoka očevidaca Marine Soldo, Miroslave Slavinić, Nade Slavinić, Franje Vukasa i Zanke Matić, na čijim iskazima sud temelji dokazanim da je optuženik izvršio predmetno kazneno djelo, prihvaćajući iskaze navedenih svjedoka istinitim i uvjerljivim, a koji dokazi su potkrijepljeni zapisnikom o pretrazi stana optuženika i potvrdi o oduzetim predmetima nađenih u stanu optuženika, te na osnovu izvršenog uvida u fotografije koje se nalaze u spisu, kao i nalaz vještaka psihijatra Nikole Mandića.

Svjedokinja Marina Soldo tijekom postupka je iskazala da je 19. studenog 1991. godine bila zarobljena u krugu bolnice, te sa svim drugim osobama odvedena na prostor preko puta "Veleprometa", gdje su svima popisana imena, prezimena i narodnost. Sa mnogim drugima prenoćila je u "Veleprometu", a ujutro 20. studenog 1991. godine na temelju izvršenog popisa od 19. studenog 1991. godine provela je sa drugima u dvorištu "Veleprometa", i to posmatrano s ceste, na lijevoj strani, uz sam kraj tog lijevog podruma blizu pruge, koja tuda prolazi. Negdje oko sredine dana na udaljenosti od 3-3,5 metra od svjedokinje, svjedokinja je vidjela kako vode Vladu Petrika i još dvije nepoznate muške osobe ka pruzi. Vlado je teško hodao, a Duško ga je udario u leđa kundakom od kojeg udarca je ovaj posmuo u blizini navedenih. U istrazi svjedokinja je iskazala da su tada Vladi Petriku ispale naočale, a na glavnoj raspravi je iskazala da to nije vidjela, međutim, poznato joj je da Vlado Petrik slabo vidi i da nosi naočale. Svjedokinja je naglasila, da je za cijelo vrijeme puta svakog zarobljenika vodila jedna osoba sa oružjem, s tim da se iza Vlade cijelo vrijeme vođenja nalazio Duško. Kad su od svjedokinje bili udaljeni jedno 10-ak metara, ta trojica što su imali oružje, bili su jedan pored drugog, leđima okrenuti svjedokinji, a na udaljenosti ispred njih od oko 2 metra bio je Vlado Petrik i druge dvije osobe, tako da se Duško nalazio prvi s lijeve strane, gledano iz svjedokinjinog pravca, a u trenutku pucanja, Vlado se nalazio baš ispred Duška. Svjedokinja je čula višestruku rafalnu paljbu, zbog čega je zaključila da su pucala sva trojica, i vidjela je da su sva trojica zarobljenika odmah pala tu pored pruge. Svjedokinja je iskazala da je sve dobro mogla vidjeti, jer između nje i mjesta gdje se zbio predmetni događaj nije bilo nikakvih zapreka, bio je sunčan dan, bez magle i dobra vidljivost. Duško Čučković ponovo se vratio, nakon oko 1 sat vremena sa najvjerojatnije istom onom dvojicom i još jednom uniformiranom osobom u uniformi tzv. JNA, visokog čina, te otišli do tijela Vlade i one druge dvojice i tada je svjedokinja čula nekoliko hitaca, ali se nije mogla izjasniti koliko, niti tko je pucao od njih četvorice. Pucano je u leševu pištoljem, a što je svjedokinja osjetila po zvuku, međutim, nije se mogla izjasniti koji je od te četvorice pucao. Tom prilikom, Duško je bio obučen u kožnu cmu jaknu, imao je cme uske čizme do koljena, na glavi šubaru sa kokardom, te dva remenika sa municijom. Duška Čučkovića i njegovog brata Miću dobro poznaje, jer je stanovala u blizini gdje je stanovao njegov brat. Poznaje njegovu majku, oca, snaju, tj. suprugu brata Miće. Duško i njegov brat Mičo nisu jako slični, i tog puta navodi svjedokinja sigurno je da je to bio Duško, a nikako Mičo, jer obojicu dobro poznaje. Duško je mršav, visok, "ružan čovjek", ima cmu kosu, a pod tim što je rekla ružan misli da ima neko koštunjavo lice, klopave uši, nešto deformiran nos, a zna da je tad radio kao vozač u bolnici Vukovar. Svjedokinja i brat optuženika Mičo su stanovali u istoj stambenoj zgradi u ulici V.Nazora P/5, na prvom katu, od 1983. godine, sa svojim obiteljima, stan do stana. Svjedokinja se nije izjasnila je li Duško tada bio pijan,

a zna da voli popiti i misli da trijezan čovjek ne bi mogao nešto takvo napraviti. Nadalje, svjedokinja je iskazala da se sjeća da je tu pored nje, kada je bio predmetni događaj, bilo više žena, a sjetila se bake Nade, njene kćeri Marije Graf, te njene snahe Miroslave.

Ovaj iskaz sud smatra uvjerljivim i istinitim, iz razloga što svjedokinja dobro poznaje i Dušana i Miću Čučkovića, što je optuženik u svojoj obrani potvrdio, a preostali iskaz svjedokinje je potvrđen iskazima svjedoka očevidaca predmetnog događaja, s tim što su isti različiti samo u nekim nebitnim detaljima, a što je normalno i očekivati imajući u vidu okolnosti u kojima su se nalazili predmetni svjedoci. Ova svjedokinja u cijelosti je opisala predmetni događaj, te njen iskaz dat u istrazi i na glavnoj raspravi je identičan, izuzev što je na glavnoj raspravi iskazala da kod Vlade Petrika nije vidjela naočale kako je to iskazala u istrazi, a sve se to moglo dogoditi, jer je kod svjedokinje postojao ogroman strah, jer se za svaki krivi pogled ubijalo, strijeljalo i masakriralo, a i zbog protoka vremena. Međutim, je su li, ili ne, postojale naočale kod Vlade Petrika nije toliko ni bitno za ovaj iskaz, imajući u vidu da je svjedokinja preživjela naprijed navedene strahote.

Svjedokinja Marija Graf iskazala je da je zajedno sa ostalima ispred Opće bolnice u Vukovaru dovedena u "Velepromet", gdje je vršen popis, a tu noć 19. na 20. studenog 1991. godine su prespavali u podrumu, da bi izjutra svi bili istjerani ispred tog podruma-hangara, blizu žičane ograde i pruge koja je tu prolazila. Sa svjedokinjom bilo je njenih dvoje mladb. djece, te njena majka Nada Slavinić, Marina Soldo sa svojim djetetom, Miroslava Slavinić sa svojih dvoje djece, i još dosta žena od kojih je bila i jedna Mira, srpske narodnosti udana za Hrvata. Negdje oko polovice dana, kada je bila danja svjetlost, svjedokinja je sišla u podrum kako bi zamijenila pelene malodobnoj kćeri, gdje se zadržala najviše desetak minuta, i tada je čula rafale. Kada je izišla iz podruma, njena majka Nada je kazala da su ubili plašljivog Vladu i još dva čovjeka. Nije se smjelo pričati, a svjedokinja nije ništa ispitivala, iz razloga što su to bila takva vremena, kada se nije smjelo puno razgovarati, niti puno gledati, zbog čega i nije gledala u ubijena tijela. Na licu mjesta, tada svjedokinja nije čula tko je ubio Petrika. Dušana Čučkovića osobno ne poznaje, a Marina Soldo joj je ispričala kada su se vratile u Vukovar, da je Dušan Čučković onda ubio Vladu Petrika.

Iskazu ove svjedokinje sud je povjerovao, jer isti iskaz nije u suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka očevidaca predmetnog događaja.

Svjedokinja Zdenka Matić je iskazala, da je sa svojih dvoje djece otišla do bolnice Vukovar 19. studenoga 1991. godine, gdje su po naređenju došli do "Veleprometa" zajedno sa drugim ženama. Tu su popisani, te prenoćili u jednom podrumu – hangaru "Veleprometa". 20. studenoga 1991. godine ispred tog podruma – hangara, kada je bila dnevna svjetlost, u jednom trenutku primijetila je kako na kratkoj udaljenosti od svjedokinje vode Vladu Petrika, koji je rođak svjedokinjine majke, i još oko možda tri osobe, ka pruzi. Na udaljenosti od oko 15 do 20 metara od svjedokinje, vidjela je da su mu pucali u leđa, kao i drugim osobama koje su vodili, a ne zna koliko ih je bilo. Čula je rafale. Vlado je ubijen u zoni pruge, ne zna je li prije ili poslije pruge, a sjeća se da je tu pored pruge bilo i neko kukuružište. Svjedokinji je ostalo u sjećanju da je nakon strijeljanja jedan od tih koji su ih privodili, a koji je bio visok, obratio se ženama i rekao: "Tako treba postupati s ustašama". Tog visokog čovjeka ne bi prepoznala, zbog straha koji je pretrpjela, a jedino zna da je kasnije otišao prema mrtvim tijelima i ispalio još koji metak. Svjedokinja se sjeća da je Vlado izgledao jadno i bespomoćno, a svega drugog u

a zna da voli popiti i misli da trijezan čovjek ne bi mogao nešto takvo napraviti. Nadalje, svjedokinja je iskazala da se sjeća da je tu pored nje, kada je bio predmetni događaj, bilo više žena, a sjetila se bake Nade, njene kćeri Marije Graf, te njene snahe Miroslave.

Ovaj iskaz sud smatra uvjerljivim i istinitim, iz razloga što svjedokinja dobro poznaje i Dušana i Miću Čučkovića, što je optuženik u svojoj obrani potvrdio, a preostali iskaz svjedokinje je potvrđen iskazima svjedoka očevidaca predmetnog događaja, s tim što su isti različiti samo u nekim nebitnim detaljima, a što je normalno i očekivati imajući u vidu okolnosti u kojima su se nalazili predmetni svjedoci. Ova svjedokinja u cijelosti je opisala predmetni događaj, te njen iskaz dat u istrazi i na glavnoj raspravi je identičan, izuzev što je na glavnoj raspravi iskazala da kod Vlade Petrika nije vidjela naočale kako je to iskazala u istrazi, a sve se to moglo dogoditi, jer je kod svjedokinje postojao ogroman strah, jer se za svaki krivi pogled ubijalo, strijeljalo i masakriralo, a i zbog protoka vremena. Međutim, je su li, ili ne, postojale naočale kod Vlade Petrika nije toliko ni bitno za ovaj iskaz, imajući u vidu da je svjedokinja preživjela naprijed navedene strahote.

Svjedokinja Marija Graf iskazala je da je zajedno sa ostalima, ispred Opće bolnice u Vukovaru dovedena u "Velepromet", gdje je vršen popis, a tu noć 19. na 20. studenog 1991. godine su prespavali u podrumu, da bi izjutra svi bili istjerani ispred tog podruma-hangara, blizu žičane ograde i pruge koja je tu prolazila. Sa svjedokinjom bilo je njenih dvoje mlđb. djece, te njena majka Nada Slavinić, Marina Soldo sa svojim djetetom, Miroslava Slavinić sa svojih dvoje djece, i još dosta žena od kojih je bila i jedna Mira, srpske narodnosti udana za Hrvata. Negdje oko polovice dana, kada je bila danja svjetlost, svjedokinja je sišla u podrum kako bi zamijenila pelene malodobnoj kćeri, gdje se zadržala najviše desetak minuta, i tada je čula rafale. Kada je izišla iz podruma, njena majka Nada je kazala da su ubili plašljivog Vladu i još dva čovjeka. Nije se smjelo pričati, a svjedokinja nije ništa ispitivala, iz razloga što su to bila takva vremena, kada se nije smjelo puno razgovarati, niti puno gledati, zbog čega i nije gledala u ubijena tijela. Na licu mjesta, tada svjedokinja nije čula tko je ubio Petrika. Dušana Čučkovića osobno ne poznaje, a Marina Soldo joj je ispričala kada su se vratile u Vukovar, da je Dušan Čučković onda ubio Vladu Petrika.

Iskazu ove svjedokinje sud je povjerovao, jer isti iskaz nije u suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka očevidaca predmetnog događaja.

Svjedokinja Zdenka Matić je iskazala, da je sa svojih dvoje djece otišla do bolnice Vukovar 19. studenoga 1991. godine, gdje su po naređenju došli do "Veleprometa" zajedno sa drugim ženama. Tu su popisani, te prenoćili u jednom podrumu – hangaru "Veleprometa". 20. studenoga 1991. godine ispred tog podruma – hangara, kada je bila dnevna svjetlost, u jednom trenutku primijetila je kako na kratkoj udaljenosti od svjedokinje vode Vladu Petrika, koji je rođak svjedokinjine majke, i još oko možda tri osobe, ka pruzi. Na udaljenosti od oko 15 do 20 metara od svjedokinje, vidjela je da su mu pucali u leđa, kao i drugim osobama koje su vodili, a ne zna koliko ih je bilo. Čula je rafale. Vlado je ubijen u zoni pruge, ne zna je li prije ili poslije pruge, a sjeća se da je tu pored pruge bilo i neko kukuruzište. Svjedokinji je ostalo u sjećanju da je nakon strijeljanja jedan od tih koji su ih privodili, a koji je bio visok, obratio se ženama i rekao: "Tako treba postupati s ustašama". Tog visokog čovjeka ne bi prepoznala, zbog straha koji je pretrpjela, a jedino zna da je kasnije otišao prema mrtvim tijelima i ispalio još koji metak. Svjedokinja se sjeća da je Vlado izgledao jadno i bespomoćno, a svega drugog u

krugu "Veleprometa" se ne sjeća, jer je bila u strahu i za sebe i za svoju djecu. Nisu smjeli niti puno gledati, niti međusobno razgovarati. Ne može se sjetiti opisa osoba koje su strijeljale Vladu Petrika i druge, kao ni njihovog broja, a zbog naprijed navedenog straha. Na glavnoj raspravi također je iskazala, kada se okrenula prema optuženiku, da ne može reći, je li i taj čovjek (optuženik) bio u toj grupi naoružanih ljudi, a sve iz razloga što na iste nije obraćala pozornost, misleći da neće pucati, a kada su počeli pucati, mislila je da će i sve druge poubijati. Osobno ne poznaje Dušana Čučkovića, Marinu Soldo, Nadu Slavinić, Mariju Graf.

Iskazu ove svjedokinje sud je u cijelosti povjerovao, jer njen iskaz nije u suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka očevidaca događaja.

Svjedok Franjo Vukas iskazao je da Vladu Petrika poznaje od ranije, jer su zajedno radili u Vuteksu. Na dan pada Vukovara sa Vladom se vidio u bolnici u Vukovaru, odakle su zajedno s mnogo drugih odvedeni u hangar "Veleprometa" ili baraku br. 1, gdje je svjedok bio prije Vlade, a Vladu su tu doveli u noći. To jutro bila je priča da je Vladina majka opsovala srpsku majku nekoj ženi i zbog toga su Vladu vodili na strijeljanje, a zajedno s Vladom i svjedoka, te još dvije osobe i jednog mladića koji je imao oko 18 godina, a vodili su ga zato što je imao vojničke čizme, te još jednu osobu čije ime svjedok ne zna, ali su ga vodili zato što je bio blagajnik HDZ-a u Borovu. Vodio ih je jedan čovjek u sakou i hlačama, a u rukama je imao automat. Dok su išli u koloni, svjedoka je spasio jedan Srbin, koji je sa svjedokom radio u Vuteksu, te je svjedoka spasio da ne ide na strijeljanje, a svjedok je obećao da neće reći njegovo ime, jer inače dobiva prijetnje. Svjedok mu je rekao da spasi i Vladu, a on mu je odgovorio, da ne može spasiti obadvojcu. Ta naoružana osoba nakon svjedokovog izdvajanja je nastavila voditi tu trojicu i odvela ih u blizinu pruge na udaljenosti od svjedoka na oko 10 – 15 metara. Ta osoba je ispalila hlice u tu trojicu i isti su pali na zemlju, ali to svjedok nije vidio. Ta naoružana osoba se vratila u blizinu gdje je i svjedok stajao, kada mu je druga nepoznata osoba dala da popije iz flaše piće, a kada je ovaj popio, ponovo se vratio tijelima one trojice i ponovo u njih pucao. Svjedok je iskazao da od batina i od tog prizora, jer je poveden na strijeljanje, ni sam ne zna što je čuo. Ta osoba koja je pucala izgledala je kao drogirana, bio je pijan, viši od svjedoka, ne može se sjetiti njegovog lika, a ne zna da bi ga mogao poznati kada bi ga ponovo vidio. Svjedok se sjeća da je sa njegove lijeve strane, u pravcu u kojem su išli, bilo puno žena i djece, koji su čekali transport. Te žene su mogle čuti te pucnjeve, a možda i vidjeti. Vlado je imao naočale, a misli da su iste pale, prije nego što će biti ubijen. Tukli su ih, a ova osoba što ih je vodila na strijeljanje, udarila bi ih samo ako zaostanu. Ta osoba, koja je vodila na strijeljanje, imala je automatsku pušku, a kada je pucano, svjedok misli da je oba puta bilo rafalno pucanje. Ta osoba koja je spasila svjedoka, nije vidjela događaj ubijanja, jer je bila okrenuta u smjeru svjedoka i ostala neko vrijeme, kako svjedoka ne bi ponovo povelu na strijeljanje. Svjedok misli, da je ta osoba vidjela, tko je vodio te osobe na strijeljanje. Na glavnoj raspravi, svjedok je iskazao da ih je pet povedeno na strijeljanje, pa kada se okrenuo prema optuženiku, iskazao je: "Možda je to ta osoba, mislim da je, ali nisam siguran". Svjedok je išao zadnji. Bio je sa navednim osobama poveden na strijeljanje, te se od straha nije mogao sjetiti ni imena svoje žene. Da ga baka Nada nije dovela u Hrvatsku iz Srbije, ne bi se znao ni vratiti iz Srbije, jer je dobio dosta batina, a bio je i u teškom psihičkom stanju. Nije vidio koliko je točno osoba dovedeno do mjesta strijeljanja. Neke prisutne osobe njemu su se obraćale, misleći da je strijeljan, te govornice: "Vidi, ovaj ustao od mrtvih!!". Svjedoku nije poznat nadimak "Tokio" niti "Medonja", a na kraju je iskazao

kroz suze, da ga je spasio Milan Vojnović, koji sada živi u SRJ, a sa istim je radio u Vuteksu.

Iskazu ovoga svjedoka sud je povjerovao u cijelosti. To što se svjedok ne može sjetiti točno broja osoba koje su vođene na strijeljanje, kao i to što je iskazao, da je te osobe na strijeljanje vodila samo jedna osoba, čijeg lika se ne može dovoljno sjetiti je razumljivo, imajući u vidu da je svjedok bio poveden na strijeljanje i iz te grupe izdvojen.

Svjedokinja Smiljka Čučković, supruga optuženika, iskazala je da je optuženik bio mobiliziran od 04. rujna 1991. godine. Dužio je automatsku pušku. Mobilizacija je trajala do 26. listopada 1991. godine, dok nije ranjen. Od 26. listopada do 07. studenog 1991. godine, bio je na VMA u Beogradu, a od tada imao je poštedu i nigdje nije pripadao. Od 07. studenog pa nadalje, optuženik uopće nije nosio automatsku pušku, a ista je cijelo vrijeme stajala u kući u Novoj ulici. 18. studenog bio je pad Vukovara i taj dan svjedokinja je iskazala da je sa suprugom, tj. sa optuženikom bila u kući kuma Milana Vojnovića, izuzev što su u poslijepodnevnim satima, negdje oko 16.00 sati, otišli do "Veleprometa" tražiti nekoga od rodbine, jer od 04. rujna nisu vidjeli niti svekrvu, niti svekra. Negdje oko 17,15 sati pronašli su svekrvu i svekra, kako izlaze iz jednog vojnog kamiončića, tzv. JNA. Ustvari, prvo je vidjela tetku Evicu Roknić, koja je bila bez ruke, a koja je rekla da su tu u tom kamiončiću i svekar i svekrva. Inače svjedokinja je iskazala da je greškom iskazala za svekra, jer je isti tek 19. studenog 1991. godine došao u kuću Milana Vojnovića, koja se nalazila u Novoj ulici. Prenoćila je sa mužem u kući u Novoj ulici, a 20. studenog vidjela je svekra u Negoslavcima na previjanju, a 19. studenog na šivanju rane. Tog 20. studenog 1991. godine sa mužem, svekrom i njegovom tetkom, bila je u ambulanti u Negoslavcima, zbog previjanja svekrvine rane, a oko 14,00 sati vratili su se u Novu ulicu, ručali, te otišli do svoje kuće, čistili prostorije od smeća. Nadalje, svjedokinja je iskazala, da njen muž ima brata koji je od njenog muža mlađi 2 godine, te da imaju slične oči, uši i nos, s tim što je njen muž viši negdje oko 5 do 6 cm od brata. Taj njegov brat, bio je uključen u četničku vojsku, nosio je četničku uniformu, a čula je da je i ubijao na "Veleprometu", u što nije sigurna, već je samo čula. Bila je prisutna kada je Mićo vidio ranjenu majku, kojom prilikom je rekao "Majku im ustašku, ja ću im se osvetiti". Tada je Dušan, tj. njen suprug, bio sa kumom vani. Njen suprug je bio jako vezan za majku, brinuo se oko njenog zdravlja, a naročito joj se obradovao kada ju je vidio. Majka je bila ranjena u glavu od gelera. Nakon hapšenja njenog muža, njegov brat Mićo 19. siječnja 2000.g., pobjegao je u SRJ u Šid.

Iz iskaza ove svjedokinje proizilazi da optuženik u kritično vrijeme nije bio u "Veleprometu", već je bio u ambulanti Negoslavci i dr., te da nije mogao biti počinitelj predmetnog kaznenog djela. Ovaj iskaz negiran je od strane svjedoka očevidaca predmetnog događaja, a čiji iskazi su potkrijepljeni materijalnim dokazima, tj. pronađenim predmetima u stanu optuženika Dušana Čučkovića, te izvršenim uvidom u fotografije koje se nalaze u spisu. Iskaz svjedokinje da optuženik od 07. studenoga pa nadalje, uopće nije nosio automatsku pušku, je negiran obranom optuženika, koji je naglasio, da kada bi išao iz Nove ulice ka svojoj kući i u Negoslavce, uvijek je nosio automatsku pušku, jer se bojao da ju netko ne ukrade.

Svjedokinja Dragica Čučković, majka okrivljenika, iskazala je da ima dva sina, i to optuženika i sina Miću, koji je bio u četnicima. U ratu je nosio maskimu uniformu i duboke čizme, bio je većinom gole glave, bez šubare, sa bradom. U svezi predmetnog događaja, iskazala je, da je Miću vidjela 19. studenog 1991. godine i od tad ga nije vidjela najmanje 15 dana. Drugi sin Dušan nikada nije imao šubaru, bradu, niti dugu kosu.

Svjedokinja je ranjena 1991. godine, kada je išla po vodu, od neke eksplozivne naprave. Sjeća se da je 18. studenog u 17,00 sati njen sin (optuženi) nosio nju u naručju kao malo dijete, kada je bila sva u krvi. Bio je u maslinastoj uniformi, u vojnim plitkim cipelama. 19. i 20. studenog vozio ju je u ambulantu u Negoslavce, te zbog toga nije mogao izvršiti predmetno kazneno djelo.

Iskazu ove svjedokinje sud nije povjerovao, iz razloga, što su većina svjedoka očevidaca događaja iskazali da su vidjeli Dušana Čučkovića u "Veleprometu", ili su opisali njegov lik, a na temelju zapisnika o pretrazi stana i drugih prostorija i potvrdi o oduzimanju predmeta u stanu optuženika, pronađena je šubara, kožna jakna i dr., što sve negira iskaz svjedokinje Dragice Čučković, tj. majke optuženika, da optuženik nikada nije imao šubaru. Je li ili ne, predmetnog dana optuženik bio u ambulanti s majkom, zbog previjanja, nije ni bitno, jer je isti nakon toga mogao otići u "Velepromet", te izvršiti predmetno kazneno djelo, imajući u vidu iskaze svjedoka, da se predmetni događaj desio oko podne ili poslijepodne (iskaz svjedoka Miroslave Slavinić).

Svjedokinja Draginja Margetić, je iskazala, da je 20. studenog 1991. godine išla zbog bolesti kod liječnika u Negoslavce oko 8,00 sati ujutro gdje je vidjela kako sjede Dragica Čučković, Smiljka Čučković i Dušan Čučković, a iz razgovora je saznala, a i vidjela, da je ranjena Dragica Čučković. Negdje oko 12,30 sati, svjedokinja je otišla kod liječnika, a ovi na previjanje, te iste nije vidjela, kada je oko 13,00 sati izišla od liječnika. Dušan je bio obučen u sivomaslinastoj uniformi bivše vojske. Nije vidjela da je imao oružje.

Iz iskaza ove svjedokinje se ne može točno odrediti vrijeme, kada je vidjela optuženika u ambulanti, a iz njenog iskaza proizilazi da je to bilo negdje oko podne, što znači da je optuženik mogao biti u ambulanti, te nakon toga otići u "Velepromet" i izvršiti predmetno kazneno djelo, imajući u vidu činjenicu, da se predmetni događaj desio oko podne, odnosno poslije podne (iskaz svjedokinje Miroslave Slavinić).

Svjedokinja Renata Petrik supruga pokojnog Vladimira Petrika, koga su, kako iskazuje svjedokinja, zvali Vlado, čula je od više osoba da je njen suprug strijeljan u krugu "Veleprometa". Tijelo njenog supruga zasada nije pronađeno.

Iskazu ove svjedokinje sud je povjerovao.

Svjedokinja Nada Slavinić je iskazala, da je bila očevidac predmetnog događaja. Predmetnog dana u Veleprometu se nalazilo dosta civila. Negdje oko podne je vidjela dvije naoružane osobe kako vode na strijeljenje Vladu Petrika, koga je ranije poznavala iz skloništa, te još dvije osobe. Dušana Čučkovića ranije nije poznavala, ali taj lik je dobro zapamtila, pa se kod davanja iskaza na glavnoj raspravi okrenula prema optuženiku i rekla: "To je taj". Žene koje su bile u toj grupi pitali su je li to naš čovjek iz Vukovara, a druge su odgovorile da je to Čučković, ne govoreći ime. Svjedokinja je optuženika prepoznala, jer se takav lik dugo pamti, a prepoznala ga je po ušima, nosu i dugačkim obrazima, tada je imao obučenu kožnu jaknu, šubaru na glavi, bio je neobrijan, ali nije imao puštenu bradu, imao je hlače nešto slične vojnim hlačama, neke sivkaste boje, na nogama je imao nešto kao polučizme, koje su prekrivale gležaj noge. Imao je nešto od oružja, što puca rafalno. Imao je jedan redak municije prebačen preko ramena. Ta dvojica naoružanih, vodili su tri osobe na strijeljanje, od kojih je jedan Vlado Petrik. Jedan od tih koji je vođen na strijeljanje, bio je malo šepav. Optuženi Dušan Čučković, kundakom je udario Vladu Petrika po zatiljku glave, tako da su mu pale naočale, a kada je Vlado pokušao uzeti iste, Dušan ga je udario nogom u dupe, te mu rekao kao: "Kome ti

sprsku majku ??” Nije vidjela, je li netko prilazio tim osobama. Nije gledala sam čin ubojstva, ali je čula da je bila jedna rafalna paljba, iz jednog oružja i da je ispucano negdje oko desetak metaka. To nije gledala, iz razloga što nije svejedno gledati, kako netko nekoga ubija. Zažmurila je u tom momentu, a kada se trгла, vidjela je tu trojicu, kako leže, i Dušana kako stavlja oružje na rame, a ovaj drugi sa puškom kojoj je cijev bila okrenuta gore se podbačao. Sve do momenta pucanja, njih dvojica su imala oružje upereno u tu trojicu, koje su vodili na strijeljanje. Odmah poslije toga, Dušan Čučković se obratio prisutnima, djeca su vrišatala, pa je rekao: “Ne bojte se, vi male ustaše, ništa, neću ja vama ništa!”. Otišao je do jednog zida i vratio se sa flašom rakije iz koje je pio. Svjedokinja misli da je bio pijan, ali ne toliko pijan, da bi se izvraćao, teturao, ili nešto slično. Poslije toga, Dušan Čučković se ponovno vratio do trojice strijeljanih i iz istog oružja rafalno ponovno pucao, po tijelima osoba, koje su ležale. Svjedokinja nije mogla vidjeti, jesu li te osobe davale znakove života, jer je bila udaljena od njih od 20 metara.

Iskazu ove svjedokinje, sud je poklonio vjeru, iz razloga što njen iskaz nije u suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka, očevidaca događaja, izuzev što se ovaj iskaz razlikuje u nekim sitnim detaljima, što je normalno i očekivati, imajući u vidu okolnosti u kojima se nalazila svjedokinja. Svjedokinja je u detalje opisala predmetni događaj. Optuženik, po iskazu svjedokinje, imao je šubaru na glavi i cmu kožnu jaknu, a što je pronađeno nakon pretrage stana optuženika.

Svjedokinja Ružica Čučković je iskazala da je supruga Miće Čučkovića. U obitelji Čučković zajedno sa svojim suprugom i djecom živjela je do 1982.g., a od 1987.g., sa istima se ne posjećuje, zbog imovinskopravnih razloga. Nadalje je iskazala da je njen muž Mićo Čučković nosio jugoslavensku maslinastu jednobojnu uniformu, radnu – vojnu. Dužio je vojne cipele i čizme i imao čin kapetana. Oduvijek je nosio kratku kosu, istu češljao prema gore. Koncem rujna mjeseca 1991.g., svjedokinja je iz Zagreba otišla u Beograd, radi posjete mužu, koji se nalazio na liječenju u VMA u Beogradu, jer mu je pukao čir. Poslije izlaska iz bolnice, zajedno sa djecom smjestili su se u prihvatilište Zvezdani gaj. Iz tog prihvatilišta, sve muške osobe sposobne za vojsku, 15. listopada 1991.g. odveli su na ratište u Vukovar, kao i njenog muža Miću. Tada Mićo nije imao bradu, a kod svjedokinje u Beograd se vratio 17. studenog 1991.g., u isto prognaničko naselje, gdje je bio sve do 21. ili 22. studenog 1991.g., kada se ponovno vratio na ratište u Vukovar. Njen muž Mićo i optuženi Dušan Čučković, nemaju sličnosti, a što se može zaključiti na temelju priloženih fotografija, koje se nalaze u spisu. Sa Marinom Soldo bila je susjeda, u dobrim odnosima, međutim, istu nije viđala od 01. kolovoza 1991.g., do danas, kada je istu srela u sudu. Sa Marinom Soldo nikada nije razgovarala, niti istu podstrekavala da kaže da je Dušan Čučković izvršitelj predmetnog kaznenog djela, a ne njen muž. Posebno je napomenula, da njen muž nije mogao biti izvršitelj predmetnog kaznenog djela, jer se u to vrijeme nalazio u Beogradu sa svjedokinjom i djecom, a po njenom mišljenju, poznajući optuženika Dušana Čučkovića kao osobu, 99 % može tvrditi da on nešto tako ne bi učinio.

Na temelju iskaza ove svjedokinje, utvrđeno je, da njen muž Mićo i optuženik nisu slični u izgledu, a što je potkrijepljeno priloženim fotografijama koje se nalaze u spisu. Također je utvrđeno, da svjedokinja sa svojom obitelji ne živi u zajedničkom kućanstvu sa optuženikovom obitelji i svekrvom, te da se od 1987. g. ne posjećuju, a što je i logično, imajući u vidu iskaze svjedoka, i to supruge i majke optuženika, koji optužuju njenog muža Miću Čučkovića, da bi mogao biti izvršitelj predmetnog kaznenog djela, a

zbog činjenice da postoje svjedoci koji su prepoznali i točno opisali lik optuženika, nije od utjecaja iskaz svjedokinje, je li njen muž bio u to vrijeme u Vukovaru, ili Beogradu.

Svjedok Milovan Čiča je iskazao da nije bio očevidac događaja, a 20. studenog 1991.g., vratio se iz Srbije u Vukovar i čuo priču od osoba koje nije htio imenovati, da je predmetni zločin učinila osoba, koju također ne želi kazati iz njemu sigurnosnih razloga, a ista se sada nalazi na teritoriju Srbije, gdje svjedok i danas odlazi.

Iz iskaza svjedoka proizilazi, da optuženik nije počinitelj predmetnog kaznenog djela, što sud ne prihvaća, iz razloga što je na temelju svjedoka očevidaca i pronađenih predmeta, nakon pretrage stana kod optuženika, utvrđeno da je upravo optuženik počinitelj predmetnog kaznenog djela. Iskaz ovog svjedoka je nejasan i neprecizan, a isti se odnosi samo na priče koje je on čuo i koje u detalje nije htio iznijeti sudu iz njemu sigurnosnih razloga.

Svjedok Milan Mikanović je iskazao, da je u svibnju 1992. g., iz znatiželje, iz Bosne, došao sa stricem u Vukovar, te svratio u jedan restoran kod Dunava u Vukovaru na ručak, kada je sa bijelim golom na kome je pisalo "Srbija do Tokija" stiglo 6 - 7 osoba, koje su maltretirale konobaricu, zato što je Hrvatica, a nakon toga sjele za stol i razgovarali između sebe, o tome kako su 4 osobe vođene na strijeljanje, te da je jedna od tih osoba izdvojena iz grupe i spašena. U toj grupi bila je i osoba sa puštenom neobrijanom bradom. Te osobe su se prepirale, zbog toga što je netko od njih spasio od strijeljanja tu osobu. Nisu se imenovali, niti pokazivali prstom jedan na drugog, a svjedok se ne može sjetiti izgleda tih osoba, te se ne može sjetiti, niti može prepoznati bilo koga u sudnici, da je tada bio u društvu sa navedenim osobama, iz razloga što je prošlo 8 godina od predmetnog događaja.

Na temelju iskaza ovoga svjedoka, ne može se utvrditi, tko je počinitelj predmetnog kaznenog djela, izuzev da je jedna osoba izdvojena iz grupe osoba koje su vođene na strijeljanje, a što nije ni sporno u ovom predmetu.

Svjedok Dušan Vučina je iskazao da je predmetnog dana bio kuhar u "Veleprometu" u Vukovaru, te dijelio hranu dovođenim civilima (Hrvatima i Srbima). Dušana Čučkovića vidio je u "Veleprometu" 17. i 18. studenog 1991. g. Ne sjeća se kako je bio obučen i je li imao bradu ili kokardu. Većina ljudi je bila neobrijana. Dušana Čučkovića 20. studenog 1991. g. nije vidio, jer je radio u kuhinji i dijelio hranu, a zbog tih obveza nije mogao istog ni vidjeti. Također nije vidio, da je netko vođen na strijeljanje u krugu "Veleprometa". Možda je tada i bio Dušan Čučković, ali ga svjedok nije mogao vidjeti, zbog prezaposenosti u kuhinji. Vladu Petrika ne poznaje, a optuženika Dušana Čučkovića zna kao vozača, koji je radio u bolnici u Vukovaru prije rata. U krugu "Veleprometa" ima dosta hangara, a najbliži je udaljen od kuhinje oko 40 metara. 20. studenog 1991. g., sa sigurnošću je tvrdio, da je u krugu "Veleprometa" vidio Dušanovog brata, Miću Čučkovića. Ne zna što je tamo radio, ali je bio u uniformi. Tada u "Veleprometu" nije viđao osobe sa šubarama. Nakon desetak dana, kada su civili otišli iz kruga "Veleprometa", svjedok je čuo, da je strijeljana jedna grupa ljudi, ali nije čuo tko ih je strijeljao, ni tko je bio strijeljan, a što svjedoka nije ni interesiralo.

Iskazom ovoga svjedoka ne može se utvrditi tko je počinitelj predmetnog kaznenog djela. To što svjedok tvrdi, da je kritičnog dana u krugu "Veleprometa" vidio Miću Čučkovića i druge osobe koje nisu nosile šubaru, ne može biti dokaz da je Mičo Čučković

počinitelj predmetnog kaznenog djela. Na temelju iskaza svjedoka očevidaca, koji su vidjeli, da je osoba koja je izvršila predmetno kazneno djelo imala šubaru, negiran je iskaz ovog svjedoka da u krugu Veleprometa nije bilo osoba sa šubarama. Istina, ovaj svjedok je bio prezaposlen oko kuhinje, te sve i nije mogao vidjeti.

Svjedok Ratko Mikanović je iskazao, da je negdje u proljeće 1992. g., došao u Vukovar u restoran "Tri vrške" sa rođakom Milanom. Tu u restoranu za dva spojena stola sjedilo je 5 - 6 osoba, gdje je svjedok prepoznao Miću Vojnovića zvanog "Medonja", te Dušana Čučkovića i njegovog brata Miću zvanog "Tokijo", a koji je taj nadimak dobio zbog vozila na kojem je upečatljivo pisalo "Srbija do Tokija". U njihovom društvu su bile svjedoku još 2 - 3 nepoznate osobe, najvjerojatnije iz Srbije. Tada je Mičo Čučković napao konobaricu, prijetio joj, samo zato što je Hrvatica, našto je intervenirala kuharica i sminila situaciju. Tu za stolom, nisu puno pričali, izuzev što je Mičo zvani "Tokijo" prebacivao Mići Vojnoviću zvanom "Medonja" da je pogriješio, što je sa strijeljanja izdvojio Franju Vukasa. Tada je Mičo Čučković bio odjeven u kožnu jaknu, a imao je bradu osrednje dužine, a Dušan vojnu uniformu. Sa njima u društvu je bila i osoba sa nadimkom "Kameni" kojem svjedok ne zna prezime. Svjedok je iskazao, da je prije par mjeseci sreo u Subotici Miću Čučkovića, koji mu je rekao, da je njegov brat u pritvoru zbog njega, te da je Mičo, koliko misli, strijeljao 4 osobe u "Veleprometu", od kojih je jedna spašena, a to je Franjo Vukas. Sa Mićom u društvu je bila i osoba po nadimku "Kameni", koji je opisanog dana bio u restoranu "Tri vrške".

Iskazu ovog svjedoka sud nije poklonio vjeru, iz razloga što je njegov iskaz u suprotnosti sa iskazima svjedoka očevidaca, te materijalnim dokazima, tj. pronađenim predmetima u stanu optuženika i fotografijama koje se nalaze u spisu. Svjedok nije bio očevidac događaja, već samo prepričava priče.

Svjedokinja Miroslava Slavinić je iskazala, da je bila očevidac predmetnog događaja. Optuženika osobno ne poznaje, ali je čula, tad u "Veleprometu", od Marine Soldo ime i prezime optuženika kao i to da ga poznaje otprije, ali njegovo ime i prezime nije se trudila zapamtiti, zbog okolnosti u kojima se tada nalazila. Dušan Čučković je bio sav razjaren, raskalašen, vidjelo se da je bio pijan, a taj lik ostao joj je urezan u sjećanju, taj nos koji ide u desno, velike uši kao lopari, imao je na glavi cmu šubaru sa kokardom sa četiri S, koja je na toj šubari bila odmah tu na sredini čela, imao je kožnu jaknu, malo dužu kosu, veće i duže zulufe, te bradicu, koja je izgledala kao da se nije brijao par dana. Nosio je neku pušku, ne baš veliku. Vladu Petrika poznaje od ranije, jer je sa svjedokinjom stanovao u istoj zgradi, kod svog šogora Miroslava Pšenice. Svjedokinja je tada bila u društvu sa svojom svekrvom Nadom Slavinić, Marinom Soldo i Marijom Graf, a koja je sestra njenog supruga, te nekom ženom Molnar i dr. Ne sjeća se je su li uz Dušana Čučkovića išle još neke osobe, ali se sjeća da je Dušan Čučković Vladu Petrika ošamario, te da su Vladi ispale naočale i to negdje na udaljenosti od oko 2 metra od svjedokinje, a Dušan je te naočale pogazio i rekao; "Neće ti više trebati", te ga najmanje par puta ošamario govoreći: "Kome ti srpsku majku", iako, naravno, Vlado mu ništa nije govorio. Sva ta trojica, koja su vođena na strijeljanje, bila su jedna, nikakva, a jedan je imao vunenu kapicu na glavi. Svjedokinja je Dušana Čučkovića pratila, jer se ponašao raskalašeno, razjareno, te je vidjela da je pucao i nije vidjela je li još netko drugi pucao, jer je svjedokinja bila u strahu za vlastiti život, kao i život dvoje djece. Sigurna je, da je optuženik sa trojicom ljudi, prošao ispred nje, a na udaljenosti od oko 3 do 5 metara, između njih, nije bila nikakva ograda. Mjesto strijeljanja od mase je bilo udaljeno oko 50 do 100 metara, bila je neka kapija kroz koju su prošli, a tu prolazi i pruga, a bio je i kanal i

